

ת"פ 53612/01/15 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד כריס אלקלק

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 53612-01-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אלקלק(אסיר) ואח'
בפני כבוד השופט הישאל אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
משטרת ישראל תביעות רמלה ע"י עוה"ד
זוהר שקורי שוורץ

נגד
הנאשם
1.כריס אלקלק ע"י עוה"ד גדי ציון

הכרעת דין בעניין נאשם 1

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום יחד עם נאשם נוסף בשם דיב אבו עגווה (להלן: **דיב**). לנאשם מיוחסת עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) ובעוד שלדיב יוחסה עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג - 1973. דיב הודה בעבירה שיוחסה לו, הורשע ונגזר דינו ובעוד שלגבי הנאשם שבפני, נשמעו הראיות לעניין עבירת האיומים.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.11.14 שהו הנאשם ודיב בדירה בתחומי העיר רמלה (להלן: **הדירה**). באותן נסיבות, החזיק דיב בתחתונו כלי לעישון סמים (באנג) וכן החזיק במקום בסם מסוכן מסוג חשיש במשקל 0.63 גרם נטו לצריכתו העצמית. משעוכבו הנאשם ודיב לתחנת המשטרה סירב השוטר אביתר עמר (להלן: **אביתר**) לאפשר לנאשם לצאת מהחדר בתחנת המשטרה על מנת לעשן סיגריה. הנאשם ניסה לצאת בכל זאת ולכן אביתר הושיבו על כיסא. בתגובה, הנאשם אמר לאביתר את הדברים הבאים: "אם היית בחוץ על אזרחי היית מקבל שפיץ".

התשתית הראייתית

3. יש לציין שלא היתה מחלוקת עובדתית בין הצדדים לגבי אופן השתלשלות הדברים באירוע נשוא כתב

האישום (ראו דברי בא כוח הנאשם בפרוט' מיום 28.3.16 עמ' 39 ש' 1 - 3). למען הסדר הטוב, אעמוד בקצרה על התשתית הראייתית כפי שהיא עולה מהראיות שהוצגו בפני:

א. אביתר ושוטר נוסף בשם אדוארד קושמר (להלן: **אדוארד**) הגיעו לדירה בעקבות תלונה שבדירה ישנם מסיגי גבול. בדירה שהו הנאשם ודיב. אדוארד ואביתר הבחינו שעל השולחן בסלון ישנו חומר שחשוד כסם מסוג חשיש ולכן החליטו לעכב את הנאשם ודיב לתחנת המשטרה. הנאשם טען שהסם לא שייך לו ובעוד שדיב לקח אחריות על הסם (ראו הודעתו של הנאשם מיום 18.11.14, ת/3 ש' 8 - 26; דוח פעולה של אדוארד, ת/1; עדותו של אדוארד בפרוט' מיום 24.2.16 עמ' 12 ש' 29 - עמ' 13 ש' 23).

ב. בהגיעם לתחנת המשטרה הנאשם ודיב הופרדו. אביתר המשיך להיות עם הנאשם ובעת שרשם את דוח הפעולה שלו לגבי העיכוב של הנאשם ודיב בדירה, הנאשם ביקש לצאת מהחדר על מנת לעשן סיגריה. אביתר הודיע לו שהוא לא יכול לצאת מהחדר ואינו רשאי לעשן סיגריה. הנאשם ניסה בכל זאת לצאת מהחדר ולכן, אביתר חסם את הנאשם מלצאת מהחדר, אזק את ידיו ורגליו באזיקים, הודיע לו שהוא עצור והושיב אותו על הכיסא בחדר (ראו בעניין זה עדותו של אביתר בפרוט' מיום 24.2.16, עמ' 17 ש' 1 - עמ' 18 ש' 31; עדותו של הנאשם בפרוט' מיום 24.2.16 עמ' 24 ש' 20 - 30; עדותו של דיב בפרוט' מיום 28.3.16 עמ' 35 ש' 24 - 29).

ג. בתגובה, הנאשם אמר לאביתר את המילים הבאות: "אם היית בחוץ על אזרחי היית מקבל שפיץ" (ראו הודעתו של הנאשם מיום 18.11.14, ת/4 ש' 14 - 20; עדותו של הנאשם מיום 24.2.16, עמ' 25 ש' 5 - 10; עדותו של אביתר בפרוט' מיום 24.2.16 עמ' 17 ש' 8 - 12, עמ' 18 ש' 14 - 31).

טענות הנאשם

4. הנאשם טוען כדלקמן:

א. העיכוב שבוצע בדירה בכך שהנאשם נלקח לתחנת המשטרה היה שלא כדין וזאת מאחר ודיב לקח אחריות על הסמים מסוג חשיש שנמצאו בדירה וששמילא מדובר בכמות מזערית ולכן לא היה בסיס לעיכוב הנאשם.

ב. החלטת המעצר של אביתר בתחנת המשטרה גם היא היתה שלא כדין, כאשר כל רצונו של הנאשם היה לעשן סיגריה, דבר שהינו מקובל בתחנות משטרה בעניין של חשודים ומבקרים בכלל.

ג. בכל מקרה, גם אם שתי הטענות הקודמות לא יתקבלו, מכלול הנסיבות מצביע על זוטי דברים ולכן יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים. **ודוק**, בא כוח הנאשם הבהיר שאינו חולק על כך שהדברים שאמר הנאשם לאביתר "אם היית בחוץ על אזרחי היית מקבל שפיץ" מקימים את היסודות של עבירת האיומים (פרוט' מיום 28.3.16 עמ' 40 ש' 7 - 8).

אדון כעת בטענות אלה כסדרן.

שאלת חוקיות העיכוב

5. הנני קובע כי העיכוב של הנאשם בדירה והעברתו לתחנת המשטרה על ידי אדוארד ואביתר נעשה כדין. להלן נימוקיי:

א. אין מחלוקת בין הצדדים שבתוך הדירה שבה שהו הנאשם ודיב נמצא סם מסוג חשיש, תהא הכמות שנמצאה אשר תהא. העובדה שדיב לקח אחריות על הסמים וטען שהם שייכים לו איננה מאיינת לחלוטין את החשד כנגד הנאשם שגם הוא קשור בדרך כלשהי לסמים אלה, ומכאן הצורך בהעברתו לתחנת המשטרה כחשוד בביצוע העבירה וכן לצורך ביצוע חקירה לבירור האמת (ראו הוראות סעיף 67 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996, (להלן: **חוק המעצרים**)).

ב. יתר על כן, גם אם החשד הסביר בדבר ביצועה של עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית, היה מתעורר רק כלפי דיב ולא כלפי הנאשם, עדיין קיימת סמכות עיכוב של הנאשם בהיותו עד שהיה נוכח במקום ביצוע עבירה של החזקת סמים (ראו הוראות סעיף 68 לחוק המעצרים).

שאלת חוקיות המעצר

6. בתוך תחנת המשטרה הנאשם ביקש לצאת מהחדר שבו שהה עם אביתר במטרה לעשן סיגריה. גם לאחר שנאמר לו על ידי אביתר שהדבר לא אפשרי, הנאשם קם מהכיסא והחליט לצאת מהחדר בכל זאת. סעיף 23(ב) ו-(ג) לחוק המעצרים קובע כדלקמן:

"23. (ב) שוטר מוסמך לעצור אדם ולהביאו

לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מציית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדין, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב.

(ג) לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק
בעיכוב."

7. במקרה שבפני, הנאשם היה בסטאטוס של מעוכב בעת שהיה בתחנת המשטרה בתוך אחד החדרים יחד עם אביתר. בנסיבות אלה, עליו להישמע להוראותיו והנחיותיו של אביתר, ככל שהן נובעות מסמכות העיכוב המקורית שהופעלה כנגד הנאשם. בעת שאביתר רשם את דוח הפעולה, הנאשם ביקש לצאת מהחדר ללא רשות. הנאשם אף הגדיל לעשות בכך שניסה בכל זאת לצאת מהחדר לאחר שהובהר לו שהוא לא רשאי לעשות כן. במילים אחרות, הנאשם הפריע לאביתר להשתמש בסמכויות העיכוב למניעת יציאתו מהחדר והמשך ההפרדה המתבקשת בינו לבין דיב. ברור שבנסיבות אלה, קמה לאביתר סמכות מעצר כנגד הנאשם.

8. על כן, הנני קובע כי החלטתו של אביתר לעצור את הנאשם ולכן גם לאזוק אותו, נעשתה כדין.

עישון בתחנת משטרה

9. יתר על כן, סעיף 1 לחוק למניעת העישון במקומות ציבוריים והחשיפה לעישון התשמ"ג - 1983 (להלן: **החוק**), קובע: "לא יעשן אדם במקום המפורט בתוספת (להלן - מקום ציבורי)". סעיף 2 לחוק קובע כי על המחזיק של מקום ציבורי לקבוע בו שלטים המורים על איסור העישון. סעיף 2א(א) מורה שהמחזיק של מקום ציבורי חייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת ביצוע עבירה לפי סעיף 1 לחוק בתחום המקום הציבורי שבהחזקתו. סעיפים 11(2) ו-11א לחוק מחילים את הוראות סעיפים 2 ו-2א לחוק על המדינה, כאשר בכל הנוגע למשטרת ישראל נקבע שעל המשטרה לקבוע נהלים מיוחדים בעניין אופן האכיפה של החוק בתוך מבנים ציבוריים ששייכים למשטרה.

10. ואכן, נקבעו נהלים מיוחדים לגבי העישון בתחנות משטרה. בפקודה שעניינה "הגבלת העישון במתקן משטרה", פקודה מספר 06.02.03 (מיום 24.6.08) (להלן: **הפקודה**), נקבע בסעיף 2א(א) כי "שוטר או אזרח לא יעשן במתקן משטרה". בסעיף 3 לפקודה נקבע כי מותר לעשן במתקן משטרה רק במקום שנקבע כאזור עישון על ידי מפקד מתקן המשטרה.

11. במקרה שבפני, הנאשם לא טען שהוא יודע היכן נמצא אזור העישון בתחנת המשטרה ושהיה בכוונתו להגיע דווקא לשם על מנת לעשן סיגריה. הנאשם רצה לצאת מהחדר שבו שהה עם אביתר במטרה לצאת למקום בתחנה שהוא יחליט שמתאים לו לעשן בו. אין להתיר התנהגות מעין זו. יוצא מכך, שעל אביתר לדאוג לאכיפת החוק גם בתוך תחנת המשטרה ועל פי הנהלים המקובלים לפי הפקודה, כפי שאכן עשה.

12. יודגש, שההפניה לחוק ולפקודה בעניין נוהלי העישון במתקן משטרה, נעשתה מעבר לנדרש. יוזכר, **וזוה**

העיקר, הוראתו של אביתר לנאשם שלא לצאת מהחדר מצויה בתוך דלת אמותיה של סמכות העיכוב של אביתר. ככל שהנאשם מפריע לאביתר בביצוע סמכות העיכוב, אזי, קמה עילה חוקית לעצרו, לאזוק אותו ואף להשתמש בכוח סביר לשם ביצוע המעצר.

הטענה של זוטי דברים

13. הסייג של "זוטי דברים" מוגדר בסעיף 34 לחוק העונשין שקובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

14. בפסיקה נקבע כי השיקולים שצריכים להנחות את בית משפט בבואו להכריע בטענה של "זוטי דברים" הם טיבו הקונקרטי של המעשה, והאינטרס הציבורי שיש להגן עליו. הטענה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימאלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. מדובר במעשה קל ערך מבחינת טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והפגיעה באינטרס הציבורי המוגן (ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן פ"ד נג (5) 747, 761 - 762; ראו גם יעקב קדמי **על הדין בפלילים** (תשס"ה - 2004) עמ' 555 - 558).

15. הטענה של זוטי דברים דינה להידחות. להלן נימוקי:

א. משקבעתי שהעיכוב של הנאשם לתחנת המשטרה נעשה כדין ואף ההחלטה על מעצרו נעשתה כדין, וזאת לאחר שניסה לצאת מהחדר שבתחנת המשטרה שבו שהה אביתר ללא רשות על מנת לעשן סיגריה מחוץ לחדר על דעת עצמו, אזי גם נופלת מאליה הטענה של זוטי דברים.

ב. הדברים שאמר הנאשם לאביתר, בהיותו שוטר במדים בתוך תחנת המשטרה, לפיהם שאילו לא היה שוטר הוא היה מקבל שפיץ, אינם בגדר זוטי דברים. לא מדובר במעשה שלאור טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי הוא בגדר מעשה קל ערך. נהפוך הוא, האינטרס הציבורי מחייב העמדתו של הנאשם לדין בגין עבירת איומים. דברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי אביתר הם בגדר קריאת תיגר על סמכותו של אביתר כשוטר עת שמילא תפקידו כדין, ומכאן גם הפגיעה בעיקרון שלטון החוק. על דחיית הטענה של זוטי דברים כאשר העבירה שבוצעה היא הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור, ראו ע"פ 24457-03-15 (מח' - מרכז) **גוטרמן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.8.15) פסקאות 60 - 62 לפסק הדין.

16. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ו, 12 אפריל 2016, במעמד הצדדים